

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА-БЕОГРАД

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Фонемске и творбене карактеристике жаргонизама у турском језику са освртом на лексикографију

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао комисију:

Комисију је именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета на седници одржаној 3. јула 2019. године, на основу члана 127 Статута Филолошког факултета и члана 40 Закона о високом образовању.

2. Састав комисије:

Ментор: др Ксенија Ајкут (Aykut), редовни професор, Филолошки факултет, Београд

Ужа научна област: Туркологија

Датум избора у звање: 17.04.2019.

др Мирјана Теодосијевић, редовни професор, Филолошки факултет, Београд

Ужа научна област: Туркологија

Датум избора у звање: 21.06.2005.

др Татјана Катић, научни сарадник, Историјски институт САНУ, Београд

Ужа научна област: Османистика

Датум избора у звање: 25.06.2014.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Стефани, Миодраг, Миљковић
Датум и место рођења	31.08.1989. Панчево, Република Србија
Наслов мастер-дипломског рада	Англицизми у жаргону турског језика
Датум и место одбране мастер- дипломског рада	19.09.2013, Филолошки факултет, Београд
Научна област из које је стечено академско звање мастера	Туркологија

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Фонемске и творбене карактеристике жаргонизама у турском језику са освртом на лексикографију

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ и

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Докторска дисертација под називом *Фонемске и творбене карактеристике жаргонизама у турском језику са освртом на лексикографију* мастера Стефани Миљковић обухвата 200 компјутерски штампаних страница и подељена је на следећа поглавља: 1. Увод (стр. 1-2); 2. *О жаргону и његовом проучавању* (3-9); 3. *Појам жаргона, његово тумачење и карактеристике у турској лингвистици* (10-38); 4. *Фонемске промене жаргонских лексема* (39-85); 5. *Творбене карактеристике жаргонизације* (86-135); 6.

Жаргонска лексикографија (136-171); 7. *Стручни жаргон* (172-180); 8. *Анкета* (181-186); 9. *Закључак* (187-194). Литература приложена на крају рада садржи осамдесет девет библиографских јединица.

Докторска дисертација мастера Стефани Миљковић написана је с чврстом теоријском утемељеношћу, одлично примењеним, уравнотеженим стилем са правилно спроведеном научном аргументацијом у анализи.

У уводном делу кандидаткиња представља план рада по поглављима и даје стручна и техничка објашњења и упутства за читање и праћење грађе прикупљене из различитих извора, као што су: жаргонски речници, интернет сајтови, онлајн новине, телевизија, радио и свакодневни говори.

У поглављу *О жаргону и његовом проучавању* ауторка даје осврт на настанак жаргона као резултат језичког раслојавања, дефинише појам жаргона у научном смислу и пружа детаљан осврт на лингвистичке радове који се баве жаргонизмима. Посебно наводи радове објављене у Турској, а затим детаљније анализира оне са српскохрватског језичког простора.

У трећем поглављу под називом *Појам жаргона, његово тумачење и карактеристике у турској лингвистици* ауторка детаљно анализира проблем дефинисања термина *жаргон* у турској лингвистици, као и различите приступе проблематици жаргона у турској лингвистици, наводећи ставове аутора и дела која обухватају жаргонизме у турском језику. У складу с овиме, приказује развој и заступљеност жаргона кроз књижевну историју, почевши од првог речника турског језика *Divanü Lugati't-Türk*, преко диванског и танзиматског периода, све до савремених токова у турској књижевности, наводећи карактеристичне примере из књижевних дела, који илуструју употребу жаргонских израза. У оквиру одељка о карактеристикама турског жаргона, ауторка указује на вишезначност као једну од одлика турске семантике, што доводи до двосмислених исказа који се користе у свакодневном говору. Захваљујући вишезначности турске лексике, речи које припадају стандардном језику, у жаргонском говору губе своје примарно значење, добијају пренесено значење, те мењају смисаону структуру првобитног исказа. Примере за ову појаву ауторка наводи из књижевних дела, језика интернета, социјалних група, али и дијалекатских говора. Одељак о жаргонизацији објашњава процес стварања жаргонизама, који се у турском језику одвија путем фонолошке модификације, деривације, прихватањем

позајмљеница, скраћивањем, процесом композиције, проширивањем семантичког поља лексема из стандардног језика, као и измишљањем нових речи.

У поглављу *Фонемске промене жаргонских лексема* кандидаткиња детаљно анализира гласовне промене до којих долази код жаргонских дублета, укључујући и карактеристичан *птичји говор (kuş dili)*, објашњава појаву и одлике графемских жаргонизама који се срећу углавном на друштвеним мрежама, на пажљиво одабраним примерима показује непоштовање ортографских норми, атипичност графије турског језика, као и специфичну употребу графема у савременој писаној комуникацији.

Поглавље *Творбене карактеристике жаргонизације*, заједно са претходним поглављем чини најобимнији, средишни део рада и бави се анализом настанка нових лексема на пољу жаргона. Кроз процес деривације, позајмљивања речи и композиције представљени су начини творбе жаргонизама додавањем изворних жаргонских наставака и квазижаргонских наставака; процеси позајмљивања из различитих језика, првенствено из грчког, италијанског, француског, енглеског и осталих, мање заступљених; несуфиксална творба која се огледа у конверзији, скраћивању, сливању; композиција односно стварање сложеница. Ауторка се посебно осврће на фразеологизме жаргонског карактера дајући фразе и пословице значајно заступљене у турском језику.

Поглавље *Жаргонска лексикографија* пружа хронолошки приказ лексикографских жаргонских дела на турском језику, даје класификацију жаргонских речника на опште, специјализоване и уско специјализоване, са посебним освртом на одлике и значај сваког речника објављеног у Турској, као и доприноса њихових аутора развоју и разумевању проблематике жаргонског језика.

Стручни жаргон јесте поглавље у којем се ауторка фокусира на специфичан говор одређене професије указујући на значај термина из различитих области стручне делатности. У овом поглављу она даје свој практични допринос правилној употреби стручног жаргона састављањем и презентирањем глосара из области осигурања, наводећи око две стотине термина.

Анкета коју је ауторка саставила и спровела, представља електронски упитник који садржи одговоре испитаника, превасходно нативних говорника турског језика, на питања из којих се закључује у којој мери се жаргон користи у свакодневном говору особа различитог пола, старости, професије и образовања. Од испитаника је тражено да наведу

жаргонске изразе који их асоцирају на понуђене лексеме из књижевног језика. На основу спроведене анкете, ауторка закључује да „је став према жаргонском језику еволуирао временом, као и да је стигма која се везује за овај специфичан говор готово нестала. У прилог томе говори чињеница да 95% испитаника користи жаргонизме у свакодневној комуникацији“.

У *Закључку* ауторка рада се након исцрпне и детаљне анализе историјата, творбе и употребе жаргонизама, осврће на статус жаргона у језику и друштву, наводи однос релевантних институција, пре свега Турског лингвистичког друштва, према овог сегменту језика и повезује резултате обављених истраживања. Мастер Стефани Миљковић констатује да се жаргон дуго времена сматрао инфериорним у односу на нормативни језик, али да је овај специфичан језик данас у великој мери ослобођен стега које су га спутавале током дугог периода у прошлости. Као примере за ту тврдњу наводи употребу жаргонизама у квизовима знања и језика на телевизији, њихову значајну заступљеност у веома популарним и цењеним филмским остварењима, као и у награђиваним књижевним делима. Она истиче да је адаптирање жаргонских речи прошло кроз велики број промена, које су најочљивије на фонолошком, творбеном и семантичком пољу. Турски језик због своје богате семантике погодује настајању нових жаргонских значења. Стога она закључује да се највећи број жаргонизама насталих проширењем семантичког поља књижевне лексеме добија процесом асоцијације. Фонетске промене које се јављају у жаргонским лексемама настају на више начина, с тим што су најчешћи видови настајања дублета додавање, скраћивање или замена фонема. Други начин настанка фонолошких промена су намерне промене речи. Новине које су се појавиле у последње време јесу намерне фонолошке, односно ортографске промене настале услед експанзије интернета и комуникације мобилним телефонима. Ауторка напомиње да се турски жаргонизми могу јавити и као позајмљенице изван граница Турске, као резултат омладинских говора турских иселјеника у земљама где они чине значајан део популације. На крају, она истиче да се жаргон у турском, као и у другим језицима, дуго времена сматрао простачким језиком људи који живе на друштвеној маргини и закључује да данашњи подаци говоре о томе да жаргон користе „сви млађи и старији људи, необразовани и образовани, осуђеници и чувари закона, као и припадници различитих струковних области“. Сматра да су многи стереотипи везани за жаргонски језик данас превазиђени, што је достојан показатељ да је

нестала догма која је овај језик обележавала као говор лупежа и силеција, те да је он прихваћен као нераскидиви део општења и дефинисања социјалне културе или супкултуре.

Из детаљне анализе настанка и употребе жаргонизама, показаних на веома илустративним примерима, као и из литературе којом је аргументовала граматичке и лексикографске аспекте њихове употребе, види се да је кандидаткиња користила оригиналне изворе, пре свега на турском и нашем језику, а затим и на другим језицима који укључују проблематику жаргонизама, што говори о свестраном и озбиљном приступу обради постављеног предмета истраживања.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДИСЕРТАЦИЈЕ

У уводним деловима тезе кандидаткиња представља план истраживања, даје потребна стручна и техничка упутства за читање и праћење грађе прикупљене из различитих извора, затим даје осврт на настанак жаргона као резултат језичког раслојавања, дефинише појам жаргона у научном смислу и пружа детаљан поглед на лингвистичке радове који се баве жаргонизмима. У овом делу тезе детаљније анализира радове са српскохрватског језичког простора. У даљем току рада подробно описује гласовне промене попут редукције, додавања и алтернације, видљиве код жаргонских дублета, а затим са великом пажњом анализира карактеристике графемских жаргонизама.

Након општег критичког прегледа и осврта на појаву, историјат и проучавање жаргонизама у турском језику, ауторка тезе се у поглављу *Творбене карактеристике жаргонизације*, као средишнем делу рада, фокусира на морфолошки аспект настанка жаргонизама, што је једна од теза на којима базира своје истраживање.

Приказујући детаљну класификацију и дајући објашњења најраспрострањенијих наставака који учествују у деривацији, кандидаткиња посебну пажњу посвећује приказу до сада незаведених суфикса који у мањој или већој мери утичу на промене не само унутар жаргонске, већ и нормативне граматике.

Деривација обухвата изворне жаргонске наставке и квазижаргонске наставке. Изворни наставци које кандидаткиња наводи су: *-iz* (boğuluz etmek-бити преварен, насести), *-oş* (annoş- мајкица, мамица), *-o* (terso- наopak, нервозан), *-oz* (cadaloz- вештица, оштроконђа), *-aki* (gebeşaki- будала, шунтавка), *-mento* (kaçıramento- украдена ствар), *-masyon* (uydurmayon- измишљотина), *-tör*, (iskeletör- мршава особа, костур), *-kolik* (çokokolik- љубитељ чоколаде), *-s* (mujuks- цмок, пуса пуса), *-mobil* (reyizmobil- председнички аутомобил), *-ör* (sapör- самац, пустољина), *-atif* (kaldıratif- напаљен), *-us* (homofobikus- хомофоб), *-el* (atmasyonel- лажљиво, разметљиво), *-e/-iye* (şabanıye- шабанка).

Квазижаргонски наставци су део нормативне граматике турског језика, али се користе и за грађење жаргонизама. Ауторка набраја следеће: *-iş* (bebiş- бебица), *-ci* (mortucu- гробар), *-lik* (hırboluk- глупост, тупост), *-lı* (Keşanlı- примитивац, сељобер), *-siz* (besmelesiz- копиле), *-ak* (tırsak- плашљив), *-ik* (zampik- фрајер, женско рош).

Неотворбени наставци, за које кандидаткиња објашњава да представљају суфиксе арапске или персијске етимологије, који су коришћени у османлијском језику, али су данас готово непродуктивни, јесу: *-vari* (mafıavari- попут мафијаша), *-dâr* (kafadar- паметњаковић), *-istân* (çocukistan- вртић), *-hane* (bitirimhane- легло, коцкарска јазбина), *-iyet* (şugariyet- леп мушкарац, фрајер).

Поред деривације, ауторка испитује утицај страних језика, начин позајмљивања лексема, као и њихову адаптацију у језику примаоца.

Позајмљенице представљају продуктиван начин стварања нових речи у арготном језичком регистру. Оне су графемски адаптиране и модификоване у складу са фонетским правилима турског језика.

Грецизми спадају у најбројније речи жаргонског вокабулара, а могу бити и изведенице са турским суфиксима или лексемама. На пример: *paraz olmak*- бити у свађи с неким.

Италијанизми су се у турском језику одомаћили у 15. и 16. веку и садрже углавном речи и изразе из поморске и трговинске терминологије. Други примери који се наводе су: *ingiliz*- фунта, *faça*- фаца.

Објашњавајући утицај галицизама кандидаткиња прецизира да је језик који је највише утицао на турски у периоду отварања Османлијског царства ка Западу, без сумње,

био француски. Међу многобројним жаргонизмима које наводи налазе се и: *matine-догађај*, *збивање*, *kontes- наставница*, *мадам*.

Утицај енглеског је започео са распадом Османлијског царства, а наставио се поново током друге средине друге половине 20. века. Неки од англицизама који се наводе су: *şeri şeri leydiiii-* у преводу ауторке: *правити се луд*, *шано душо*.

Остале позајмљенице су стигле у турски из арапског и персијског с којима је турски вековима био у блиском контакту. Ауторка, између осталих, истиче примере: *israfil çekmek-* конзумирати опијат, *akide şekerі-* привлачна особа, бомбоница.

Језици појединих етничких група су такође оставили свог трага у турском жаргонском вокабулару. Кандидаткиња наводи јерменски: *bızdık-* дете, клинац; ромски: *zarbo-* полицајац, муркан; српскохрватски: *пета-* нема; бугарски: *zagon-* закон. Као мање фреквентне наводи немачки: *geştaru-* полицијска станица; шпански: *таџо-* мужеван мушкарац; португалски: *kaşalot-* будала, шабан; румунски: *koril-* дете, клиња; руски: *pataşa-* лака жена; јапански: *bonsai-* буксна и др.

У оквиру настанка жаргонизама путем несуфиксалне творбе, кандидаткиња набраја конверзију, на примеру придева *kitapholık* употребљеног као именице- књигохоличар; скраћивање: *keleş-* калашњиков; *hemşo-* земљак, земо; *faşo-* фашиста; сливање, као на пример: *gerzek-* будала, кретен; *yokini-* го, голаћ; композицију: *üçkağit-* превара; *şiga şiga-* полако; *fasa fiso-* глупост, будалаштина, фора.

Стефани Миљковић се посебно осврће на жаргонску фразеологију указујући на значајну чињеницу да турски језик обилује идиомским изразима који се једнако употребљавају како у колоквијалном тако и у књижевном и научном језику. Наводи примере: *lolo уартак-* заваравати, фарбати; *adres değıştirmek-* умрети; *ot yemek-* конзумирати марихуану, и многе друге.

Богате турске пословице, иако неретко пуне вулгаризама, у честој су употреби носећи поруку којом се скреће пажња на значај моралних норми у народу. На пример:

*Kılavuzu karga olanın burnu b*ktan kurtulmaz.* (Ко следи лош пример, надрљаће).

У поглављу *Жаргонска лексикографија* Стефани Миљковић хронолошки представља и подробно анализира лексикографска жаргонска дела турских аутора.

Иако као прво дело за које се може рећи да садржи жаргонске речи, наводи први речник турског језика из 11. века, аутора Махмуда Кашгарлија под називом *Divanü Lugati't-Türk*, написан на арапском са циљем да турски језик представи свету, кандидаткиња износи свој став да се *Диван* не може категорично сврстати у жаргонске речнике јер у њему није прецизно наведено које речи се сматрају жаргонизмима, а које не.

Први прави речник жаргона у турском језику написао је А. Фикри (А. Fikri) 1889/90. године, под називом *Lügat-i Garibe* (Речник чудноватости). Речник је написан на османлијском турском. Како ауторка правилно уочава, у овом речнику је приметан напредак у сфери прихватања чињенице да жаргонски говор постоји, иако аутор нуди сразмерно мали број жаргонских речи још увек водећи рачуна о строгом моралном кодексу друштва.

Следећи значајан речник јесте *Argo Lugati* (Речник жаргона) познатог писца и журналисте Османа Џемала Кајгилија (Osman Cemal Kağılı). Дело броји око три хиљаде жаргонских речи и израза и писано је са циљем да прикаже фолклорни аспект турског народа и језика. Целовито штампано издање од 160 страница објављено је 2003. године. Кандидаткиња наводи значајан број карактеристичних примера жаргонизама дајући објашњења о њиховом пореклу и начину употребе.

Можда најпознатији речник турског жаргона јесте *Турски жаргон* Ферита Девелиоглуа (Ferit Develioğlu). Прво издање под називом *Türk Argosu* објављено је 1941. године. Како Стефани Миљковић наглашава, у уводном делу овог речника по први пут се наилази на научну анализу жаргона у турском језику. Она веома детаљно, зналачки уочавајући карактеристичне примере, анализира и објашњава структуру речника и начин на који су лексеме заведене. Закључује да је ово први речник турског жаргона поткрепљен лингвистичком анализом. Она истиче да је: „са Девелиогуловим речником турска социолингвистика добила прво лингвистички примерено лексикографско дело чије су леме маркиране одговарајућим граматичким, стилским, етимолошким и другим категоријама, као и богатим примерима“.

Ауторка наводи и невелики *Глосар жаргона* (*Argo Lugatçesi*) Сејфетина Шимшека (Seyfettin Şimşek) из 1958. године, указујући на то да се његов значај огледа у чињеници да је аутор све примере бележио из своје околине, користећи као извор жив језик, а не књижевна дела.

Речник новије генерације који обухвата активне и најпродуктивније жаргонизме јесте *Türkçenin Argo Sözlüğü* (Речник жаргона турског језика) Алија Пускулуоглуа (Ali Püsküllüoğlu) из 2004. године.

Ауторка наглашава да и општи речници, па тако и најопширнији речник турског језика у издању Турског лингвистичког друштва (2011), дају већи број лексема арготичног значења означавајући их класификатором *argo* „жаргон“.

Кад је реч о специјализованим речницима, кандидаткиња истиче значај *Великог турског речника жаргона* (Büyük Argo Sözlüğü) аутора Хулкија Актунча (Hulki Aktunç) из 1998. године и констатује да и он, као и Девелиоглу жаргонском речнику прилази као лингвиста. Новина коју овај речник пружа је то што се он може сматрати и двосмерним речником јер садржи поглавље „обрнутог“ речника у којем су за књижевну реч понуђени сви њени жаргонски синоними. Аутор је, такође, уложио напор да пружи тачне етимолошке податке о датих лексемама пружајући детаљна објашњења за готово све заступљене жаргонизме. Актунч је сачинио обимно жаргонско дело које броји неколико хиљада лексема, примера и других жаргонских творевина и за сада се сматра најквалитетнијим и најкориснијим радом везаним за ову тематику.

Поред ових речника, пажњу завређују уско специјализовани речници које је сачинила Филиз Бинголче (Filiz Bingölçe), а који се односе на говор одређених социјалних група, као што су: *Речник фудбалског жаргона*, *Речник војничког жаргона*, *Речник османлијског жаргона*. Посебно је значајан њен *Речник женског жаргона* (Kadın Argosu Sözlüğü) чијим објављивањем је она успела да, рушећи табуе у турском језику, представи језик који обухвата жаргонизме, идиоме, али и вулгаризме које користе искључиво жене као социјална група. Стефани Миљковић истиче да је овај речник, који представља посебан вокабулар који су жене развиле како би комуницирале међу собом, изазвао велике реакције јавности, због чега је његова ауторка, уз образложење да је дело превише експлицитно, 2003. године проглашена кривом у судском поступку који је покренут против ње. Миљковић истиче да је ауторка примере сакупила из своје околине, што представља посебну вредност овог дела, као и да овај речник заузима значајно место „не само у језичкој сфери турског језика, већ и у социолошком домену као приказ психолошко-језичке структуре једне друштвене групе.“

Након класификације и дефинисања речника, ауторка веома успешно даје упоредну анализу побројаних лексикографских дела и њихових представника.

Кандидаткиња прецизира да је у турском језику, као и у другим језицима жаргонски говор дуго сматран инфериорним и конторверзним језиком, али да се та граница данас смањила у тој мери да се готово не може разликовати од колоквијалног говора, те се скоро свуда и у сваком тренутку могу срести арготичне речи и фраземи. Жаргон се као специфичан језик инфилтрирао у све социјалне сегменте друштва, па се данас најчешће везује за неконвенционални говор младих или припадника одређене друштвене супкатеорије, али и као посебан језик везан за одређену струку.

Циљ истраживања овог рада био је да се научној јавности представи пут адаптације и прихватања овог специфичног говора кроз лингвистичку и књижевну историју језика, као и да се на студиозан начин прикаже специфичан језик унутар самог језика који има своју утемељену граматичку и лексичку структуру. На нетурском говорном подручју изразито мали број турколога се бавио овом тематиком, па тако они малобројни радови који, како ауторка наводи, пружају драгоцене информације о овој лингвистичкој проблематици, представљају реткост и вредан научни извор. Циљ који је овај рад поставио себи у форми тенденције да јавности пружи увид у један недовољно истражен сегмент турског језика који се неправедно изоставља у многим научним радовима и уџбеницима, у потпуности је испуњен исцрпним истраживањем који је ауторка спровела у овој области.

Она је на најбољи могући начин представила особености жаргонских речи и израза који припадају богатом корпусу турског језика, као и утицај који су они извршили на књижевни језик. Ово истраживање представља успешну анализу жаргонизама са њиховог фонемског, творбеног и лексикографског аспекта и представља солидну основу за евентуална даља истраживања везана за ову тематику.

Резултати до којих је кандидаткиња дошла поткрепљени су добро одабраним адекватним примерима, као и одговарајућим образложењима и тврдњама признатих турколога, са закључним мишљењем и коментарима ауторке.

Теза је обухватила највећи број могућих употреба жаргонизама са детаљним објашњењима њихових карактеристика, као и начина употребе у областима у којима се

користе. Приказом различитих морфолошких категорија жаргонизама Стефани Миљковић је успела да на један нови начин илуструје богатство и могућност израза турског језика у семантичкој сфери. На зналачки изабраним примерима кандидаткиња је показала како жаргон у великој мери обогаћује стил и израз на турском. Детаљна анализа датих примера указује на њену систематичност у раду и велико стрпљење приликом анализе сваке преузете лексема.

Стефани Миљковић је у свом истраживању успела да српској научној и лингвистичкој јавности представи све карактеристике жаргонизама у турском језику, детаљно анализира њихов настанак, објасни фонолошке и творбене промене лексема, представи развој и резултате лексикографских истраживања турских лингвиста на овом пољу, помоћу фонолошке и граматичке анализе, лингвистичким методама укаже на значај и место жаргона у турском језику, на тај начин покаже снагу и богатство изражајности турског језика, практичним примерима покаже став говорника према овој теми, прикаже употребу стручног жаргона, омогући да се анализом одређених морфолошких елемената олакша разумевање семантике турског језика, као и специфичног језика заступљеног у жаргонском говору у приказаним најразличитијим ситуацијама, указујући на тај начин на изузетно богатство турског језика и различите, старе и нове аспекте и могућности његове употребе.

VI ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Комисија сматра да је мастер Стефани Миљковић у својој дисертацији под називом *Фонемске и творбене карактеристике жаргонизама у турском језику са освртом на лексикографију* успешно обрадила ову комплексну и захтевну тему. Дисертација је урађена савесно и кандидаткиња је поштујући принципе научне објективности дошла до иновативних и релевантних закључака, због чега овај рад представља оригинално и самостално научно дело. Резултати истраживања жаргонизама у турском језику на начин који је представила кандидаткиња чине значајан допринос и дају путоказ и могућности за даља истраживања из ове области. Кандидаткиња је своја истраживања протумачила на релевантан начин и приказала их прегледно и систематично.

VII ПРЕДЛОГ

На основу укупне оцене дисертације, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета да препоручи Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду да рад *Фонемске и творбене карактеристике жаргонизама у турском језику са освртом на лексикографију* прихвати и кандидату мастеру Стефани Миљковић одобри усмену одбрану пред комисијом у истом саставу.

Комисија:

др Ксенија Ајкут (Aykut), редовни професор

др Мирјана Теодосијевић, редовни професор

др Татјана Катић, научни сарадник